

tagelse for Opkrævning af kommunal Afgift har den uheldige Side, at det formindsker de Vilkaar, paa hvilke Banken overtager Forlængelsen af Seddelprivilegiet, men jeg mener, at dette Punkt er saa vigtigt, fordi det berører et Almenprincip, at man nok kan se bort fra den Vanskelighed og bestrebe sig for at faa den fjernet, og jeg kan ikke tro andet end, at naar der føres Forhandling paa dette efter min Mening meget stærke Refærdighedsgrundlag, vil det sikkert lykkes at faa Sagen ordnet.

Bjerre: Den ærede Ordfører talte mod Flertallets Ændringsforslag om Filialer og begyndte med at sige, at Frankrigs Bank var over 100 Aar gammel, saa at man kunde faa Indtryk af, at ogsaa Filialerne havde været gamle. Nej, de ere komne Aar efter Aar, og der kommer formodentlig flere. Det samme er Tilfældet i Tyskland; der er der siden 1875 kommet Filialer, efterhaanden som Kravene have meldt sig. Det samme er Tilfældet i Sverige. Det var oppe i Nordlandene, de laa, sagde den ærede Ordfører. Sandheden er, at de netop findes i de stærkt befolkede Egne i Sydlandene, Gøteborg, Malmø, Karlskrona, Kristiansstad, Jønkøping, hvor der er stærke Banker i Forvejen; i Malmø er der endog flere private Banker, af hvilke en er saa gammel og stærk, at der ikke herhjemme, i alt Fald i Provinserne, er en, der kan staa ved Siden af den. Det samme er Tilfældet i Gøteborg. Altsaa det meste af, hvad Ordføreren gjorde gældende, passer ikke; man har navnlig lagt Filialerne i Byer, hvor der i Forvejen er stærke, gamle Banker at arbejde med. Paa samme Maade bærer man sig ad i Norge. De Argumenter holde slet ikke Stik.

Saa kommer Ordføreren og siger, at det var rigtig, at de skulde ud i Landet, hvis Laanene bleve billigere derved, saa var det ganske rimeligt, og saa maatte Afgiften fra Nationalbanken falde, hvis det var til Gavn for Befolkningen, og her nævnte den ærede Ordfører, at han havde prøvet at undersøge det hist og her og kunde ikke komme til at afgøre, om Laanebetingelserne vare billige. Jeg vil da gerne vide, hvad den ærede Ordfører forstaaer ved „Laanebetingelserne“; er det for Laan i Kreditforeningers faste Ejendomme. (Ordføreren: For Banklaan). Ja, Banklaan ere Veksellaan i alt væsentligt; det er selvfølgelig ogsaa Kassekredit og den Slags Ting, og jeg kan nok forstaa, at selv om det ærede Medlem, hvad jeg glæder mig

over, er inde i de Forhold som Teoretiker, navnlig hvad Tallene angaar, saa er der dog Ting, hvor Teorien maa sige stop, og hvor Praksis træder i Forgrunden, og her tror jeg, det ærede Medlem skulde have givet Køb paa Forhaand, thi han kan ikke regne ud, om Renten skal sættes til $3\frac{1}{2}$ eller $4\frac{1}{2}$ pCt.; selv om han roder gamle Papirer igennem, vil han ikke finde det; det staaer i Købmændenes og i Bankens Bøger, og der findes ingen Statistik, hvori man kan finde det.

Saa sagde han, at vi vare ikke enige. Nej, jeg hørte nok, der var nogle Folk, der repræsenterede Sparekasserne, der vare imod Filialerne, men jeg har heller aldrig ment, at det i og for sig var Sparekasserne, de skulde konkurrere med; jeg mener, at Banker og Sparekasser skulde udfylde hinanden, og jeg tror, at det vil ske, selv om der ikke er Enighed om, at Nationalbankens Filialer skulde være Støtte for Sparekasserne; lad saa være, at der er andre, som ere imod det.

Med Hensyn til Vekselomsætningen er det en Kendsgerning, som ikke lader sig nægte, at Nationalbankens Filialer tage ingen Provision, hvad alle andre Banker gøre, og det ærede Medlem vil have ondt ved at finde, om et Laan har været billigt eller ikke billigt, naar han ikke kender Provisionen; $\frac{1}{4}$ pCt., hver Gang en Veksel skal fornys, bliver, naar det er en 3 Maaneders Veksel, 1 pCt. om Aaret, det har Nationalbanken ikke taget hidtil og skulde heller ikke tage. Naar der saa blev spurgt, hvor Nationalbanken skulde faa Pengene fra, vil jeg sige, at den har jo de billigste Penge til at arbejde med og er i Stand til at faa saa billige Penge som nogen, og derfor kan den selvfølgelig gøre det og kan, som jeg sagde før, ikke blot konkurrere, men kan være den billigste, og den er ogsaa den billigste paa de Pladser. Det skyldte vi ikke noget Bevis for, naar Købmændene sige det, og der er en Masse Vidnesbyrd om det, selv om nogle enkelte Mænd, der have med Sparekasserne at gøre, ikke mene det. Det kan den ærede Ordfører derfor ikke sige, vi ere uenige om. Men det duer jo ikke at føre Talen paa den Maade, at vi paa Forhaand sige, at hvis vi skulde kræve det af Nationalbanken, saa skulde vi ogsaa give mere derfor. Jeg tror meget godt, at vi kunne faa Nationalbanken til at gaa ind paa det uden at tilbyde den noget mere. Jeg tror ikke, den lader den Ting gaa i Stykker paa det. Men naar baade den ærede Ordfører og Ministeren indrømmer, at man saa er nødt